

Arrest

nr. 204 620 van 30 mei 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen en deze zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 3.05.2017 werd ingediend door:

Naam: E(...) B(...)

Voorna(a)m(en): M(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

Alias B(...), M(...)

Alias A(...), M(...)

om de volgende reden geweigerd:³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Op basis van datzelfde artikel dient betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten te ontvangen.

Betrokkene werd als B. M. (...) op 19.04.2005 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 3 jaar, behalve 18 maanden effectief, wegens dader of mededader bij diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, diefstal gepleegd door 2 of meer personen, met gebruik of op vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of te hebben doen geloven dat hij gewapend was, met een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid tot vervolg. Deze straf werd uitvoerbaar door een inbreuk op de drugswetgeving dd. 4.01.2006.

Betrokkene werd daaropvolgend veroordeeld op 27.02.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar, behalve 9 maanden effectief wegens een inbreuk op de drugswetgeving: verdovende middelen in bezit, verkocht, te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne of cocaïne. De feiten werden gepleegd tussen 01.01.2005 en 5.01.2006.

Daarop kreeg betrokkene een ministerieel besluit tot terugwijzing dd.8.06.2006. Op 23.04.2009 werd betrokkene daadwerkelijk gerepatrieerd. Op 18.01.2013 diende betrokkene echter, vanuit België en onder een andere identiteit een aanvraag tot regularisatie in. Voor het eerst is er daarbij sprake van een duurzame relatie met ene mevrouw N(...) E(...).

Op 18.02.2013 volgde een aanvraag overeenkomstig 40bis, §2, 1° op basis van het huwelijk met die dame. Het huwelijk werd echter niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand, nadien gingen betrokkene en de Nederlandse dame een wettelijke samenwoning aan. Op 30.01.2014 werd een opheffing van het inreisverbod gevraagd, deze opheffing werd echter geweigerd op 24.02.2014.

Gezien het bij een weigering omwille van redenen van openbare orde wel degelijk de bedoeling is dat de afweging dient te worden gemaakt tussen betrokkene's familiale belangen en het gevaar die hij mogelijks vormt voor de samenleving dient ook nog dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene en de Nederlandse samen een zoontje hebben, geboren op 14.08.2014, op basis van hetwelke betrokkene nu verblijfsrecht wenst te bekomen. Mevrouw heeft uit een vorige relatie ook nog kinderen en had in het verleden een invaliditeitsuitkering, waardoor logischerwijze mag worden aangenomen dat ze invalide is. Anderzijds dient eveneens dienstig te worden opgemerkt dat betrokkene, zoals hierboven verhaalt, zijn ministerieel besluit niet respecteerde door vroegtijdig naar België terug te keren onder een andere identiteit. Er werden sindsdien nog verschillende pv's werden opgesteld ten laste van betrokkene. Het gaat om PV's, opgesteld in 2013, 2014, 2015 en 2017.

Twee van de vier pv's betreffen intra-familiaal geweld tegenover de partner van betrokkene en haar kinderen. De laatste keer was er sprake van wederzijdse slagen van de oudste dochter van de partner van betrokkene.

Alhoewel betrokkene er zich dus wel degelijk van bewust was dat hij 10 jaar lang het Belgische grondgebied niet mocht betreden, knoopte hij een relatie aan met een Nederlandse onderdane die in België gevestigd was. De vrouw verkeerde op dat moment (zie daartoe het negatief advies van het parket met betrekking tot het niet erkennen van het huwelijk) in een zeer kwetsbare situatie als invalide met twee kinderen ten laste. Bovenop het miskennen van dit ministerieel besluit, wat uiteraard ook een inbreuk op de openbare orde is, vormde het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis dat er tot twee keer toe politie diende aan te komen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld

worden dat betrokkene, door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet ten goede zou komen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat ook de procureur des konings van Antwerpen, negatief adviseerde betreffende het toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene, mede omdat zijn ambt meent dat betrokkene nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Zie daartoe de brief van 30.10.2017.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de toetsing van art. 40bis, §2, 5° bij gebrek aan bestaansmiddelen eigenlijk niet kan plaatsvinden. Overeenkomstig de bepalingen van dit wetsartikel is het wel degelijk de bedoeling dat betrokkene aantoonde zijn kind ten laste te hebben.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt, alsook art. 43 van de wet van 15.12.1980 waarin expliciet is opgenomen dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf kan weigeren aan burgers van de Unie en hun familieleden EN hun een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten 2° om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen, waaronder dat van mijnheer, in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Bijkomende dient te worden opgemerkt dat de gezinsleden van betrokkene EU-burgers zijn en betrokkene dus, dientengevolge, het gezinslid van een Unieburger. In die zin kunnen deze mensen zich in elke lidstaat naar keuze vestigen, er integreren, medische verzorging genieten, school lopen, enz. toch voor zover de EU-burger die betrokkene er wenst te vergezellen, er aan de voorwaarden voldoet. Van medische problemen is hier geen sprake.“

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijnen een synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie stelt verzoeker het volgende aangaande het eerste middel:

“Aangaande het eerste middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet is in haar inleidend verzoekschrift.

Verweerster spreekt in haar nota met opmerkingen nog steeds over intrafamiliaal geweld terwijl zij geen enkel stuk voorbrengt. Verzoeker verwijst uitdrukkelijk hetgeen is uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. Terwijl verzoeker wel tal van verklaringen bijbrengt waaruit de echtgenote en de kinderen van verzoeker het tegendeel verklaren. Zowel de partner als de dochters verklaren dat zij een heel goede band hebben met hun stiefvader en dat hij hen gelukkig maakt. Hetgeen verweerster dus in haar bestreden beslissing opneemt wordt manifest tegengesproken door de verklaringen bijgebracht door de echtgenoot en haar dochters. In deze blijft verweerster absoluut in gebreke en schendt zij in rechte en in feite de formele motiveringsplicht. Verzoeker zegt dat er wel discussies waren in het verleden tussen zijn echtgenote en kinderen zoals in elk normaal gezin voorkomt maar dat deze discussies nooit hebben geleid tot een sanctionering van verzoeker noch tot een uitnodiging bij het gerecht. Verder verwijst verweerster in haar bestreden beslissing naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker om te stellen dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Het gaat dan om feiten/veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden. Verweerster kan niet hard maken dat verzoeker gedurende de voorbije periode of op dit ogenblik een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker heeft zich uitstekend geïntegreerd

en is een heel zorgzame vader voor zijn echtgenote en zijn 4 kinderen. Een negatie van al deze elementen door verweerster maakt een ernstige schending uit van bovengenoemde bepalingen. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig."

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Gelet op het reeds vernoemde artikel 39/81 van de vreemdelingenwet mag de Raad enkel uitspraak doen op basis van de synthesesemorie. In het eerste middel kan echter geen voldoende duidelijke omschrijving worden gelezen van de overtreden rechtsregel en de wijze waarom die door de bestreden rechtshandeling is geschonden.

Betreffende de verwijzing naar het eerste middel in het inleidende verzoekschrift, dient nog het volgende te worden gesteld:

De Raad herhaalt dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, uitspraak dient te doen op basis van de synthesesemorie. De verzoeker heeft er zelf voor geopteerd om een synthesesemorie neer te leggen. In deze synthesesemorie dienen de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen te worden samengevat en kan de verzoeker tevens repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet de synthesesemorie als een processtuk "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*". Het begrip "*samenvatten*" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat "*het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "*opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure*" (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzagt enkel in een "*repliekmemorie*", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtsplegingodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907). Het eerste middel, waarbij de verzoeker zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het middel in het inleidende verzoekschrift zonder zelfs aan te geven welke rechtsregel(s) zou(den) zijn geschonden, is dan ook onontvankelijk.

Betreffende de kritiek op de nota met opmerkingen:

Verzoeker stelt vooreerst dat verweerder in de nota met opmerkingen "*nog steeds over intra-familiaal geweld spreekt terwijl zij geen enkel stuk voorbrengt*". De Raad verwijst in dit verband naar een advies

van 30 oktober 2017 van het parket van de procureur des Konings Antwerpen, dat vermeld wordt in de bestreden beslissing. Dit advies luidt:

“Betrokkene heeft kennelijk het ministerieel besluit tot terugwijzing niet gerespecteerd, want er werden reeds in 2013, 2014 en 2015 nieuwe PV's lastens hem opgesteld in België. Hij bevond zich dus al terug in België nog voor de 10 jaar verstreken waren. Deze PV's gaven echter geen aanleiding tot verdere strafvervolgung. Ze werden geseponneerd om opportuniteitsredenen.

- AN43.LB. 122000-13: betreft opzettelijke slagen en verwondingen in intrafamiliaal verband, t.a.v. E. N. (...) alsook t.a.v. L. S. (...) en L. A. (...), kinderen van E. (...) uit een eerdere relatie.

- AN55.LB.049135-14: illegaal verblijf. Dit PV werd nooit overgemaakt aan het parket. De miskenning van een ministerieel besluit tot terugwijzing had echter wel degelijk tot vervolging aanleiding kunnen geven, want is uiteraard veel ernstiger dan louter illegaal verblijf.

- AN20.LB.113145-15: betreft feiten van verduistering, geseponneerd wegens 'nadeel gering'.

- AN43.LB.005016-17; betreft (wederzijdse) slagen en verwondingen en vernielingen in intrafamiliaal verband, t.a.v. T. Y. (...) °28.11.1998, de oudste dochter van E. N. (...).

Uit boven vermelde feiten blijkt dat E. B. M. (...) maar weinig respect heeft voor de Belgische wetten en normen.

Hij komt illegaal naar België om drugsfeiten te plegen. Wanneer hij grondgebiedverbod krijgt voor 10 jaar, keert hij voortijdig terug naar België, waar hij al gauw opnieuw in aanraking komt met de politie, zelfs onder meer n.a.v. feiten van agressie in het gezin waar hij thans zijn vraag tot gezinshereniging op steunt.

Mijn ambt meent dan ook dat betrokkene nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en verschaft een negatief advies m.b.t. de toekenning van een verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan.”

Volgend bekritiseerd motief vindt dus steun in het administratief dossier: *“Twee van de vier pv's betreffen intra-familiaal geweld tegenover de partner van betrokkene en haar kinderen. De laatste keer was er sprake van wederzijdse slagen van de oudste dochter van de partner van betrokkene.”*

Voorts betoogt verzoeker dat hij *“wel tal van verklaringen bijbrengt waaruit de echtgenote en de kinderen van verzoeker het tegendeel verklaren. Zowel de partner als de dochters verklaren dat zij een heel goede band hebben met hun stiefvader en dat hij hen gelukkig maakt”.*

Verzoeker doelt op de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd waarvan een aantal gedateerd zijn van na de bestreden beslissing en andere geen datum bevatten. In ieder geval blijkt niet dat deze stukken werden bezorgd aan de verwerende partij zodat zij er geen rekening mee kon houden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.3. De verzoekende partij betoogt: *“Aangaande het tweede middel slaagt verweerster er nog steeds niet in om de schending van artikel 8 EVRM te weerleggen. Verweerster stelt in haar nota met opmerkingen dat het gezinsleven elders kan verder gezet worden niet denkende aan het feit dat de kinderen in België verankerd zijn en dat België hun thuis is. Zij kunnen niet zomaar elders hun familieleven verder zetten met verzoeker. Tevens is de partner van verzoeker ook in België verankerd en is België haar thuis zodat zij ook niet simpelweg verzoeker kan volgen zonder dat dit voor haar en haar kinderen ernstige gevolgen met zich kan meebrengen. De kinderen dienen zich dan opnieuw in te schrijven in een nieuwe school in een land waar zij totaal geen band mee hebben en waarvan zij de taal niet kennen. Verweerster gaat zeer gemakkelijk heen over deze zeer cruciale elementen in de ontwikkeling van de kinderen. Verzoekers familie- en gezin kan hem dus niet zomaar volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder te zetten zoals zij het hier in België doen. Verzoeker is gekend door zowel de sociale instellingen als de burens als zijnde de vader binnen het gezin. Verzoeker staat in voor het huishouden binnen het gezin en brengt de kinderen naar school en haalt hen terug af. Verzoeker is een onmisbare factor binnen het gezin. Het kan niet zijn dat verweerster al deze elementen gewoonweg negeert. De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Dit kan verweerster onmogelijk weerleggen. Het tweede middel is bijgevolg ernstig.”*

Uit deze uiteenzetting blijkt dat de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM aanhoudt en dit gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal echter niet enkel het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, maar zal ook concreet moeten uiteenzetten op welke wijze de door hem bestreden beslissingen het recht op bescherming van zijn privé- en/of het familie- en gezinsleven schendt.

Verzoeker stelt dat de kinderen en de partner in België zijn verankerd en dat dit hun thuis is. Verder dienen de kinderen zich opnieuw in te schrijven in een nieuwe school in een land waar zij totaal geen band mee hebben en waarvan zij de taal totaal niet kennen. Hij stelt dat zijn familie hem niet zomaar kan volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder te zetten zoals zij het hier in België doen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich in wezen beperkt tot een loutere argumentatie omtrent het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Echter, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt het bestaan van een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven door de gemachtigde niet betwist. In de bestreden akte wordt desbetreffend immers het volgende gesteld: *“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen, waaronder dat van mijnheer, in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Bijkomende dient te worden opgemerkt dat de gezinsleden van betrokkene EU-burgers zijn en betrokkene dus, diensengevolge, het gezinslid van een Unieburger. In die zin kunnen deze mensen zich in elke lidstaat naar keuze vestigen, er integreren, medische verzorging genieten, school lopen, enz. toch voor zover de EU-burger die betrokkene er wenst te vergezellen, er aan de voorwaarden voldoet. Van medische problemen is hier geen sprake.”*

Er werd zodoende in de bestreden akte wel degelijk een belangenafweging opgenomen aangaande verzoekers gezinsleven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze stelt dat verzoeker zich met zijn gezin dient te vestigen in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing stelt dat, gezien de gezinsleden EU-burgers zijn, zij zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de gezinsleden de Nederlandse nationaliteit hebben zodat zij zich ook mogelijk naar Nederland kunnen begeven. Hier zou de taal ook geen probleem vormen. Betreffende het schoollopen van de kinderen stelt de bestreden beslissing dat de kinderen in elke andere lidstaat school kunnen lopen. Door louter te stellen dat de kinderen zich opnieuw dienen in te schrijven in een school waar zij geen band mee hebben en de taal niet kennen, maken zij niet aannemelijk dat er sprake is van een onredelijke belangenafweging. Zij tonen niet aan dat dit een onredelijke last zou zijn en beperken zich tot beweringen. Hetzelfde kan worden gezegd waar verzoeker stelt dat België hun thuis is. Hiermee wordt niet aangetoond waarom dit een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

De Raad licht verder toe dat de verzoeker zich in een situatie van eerste toelating bevindt, aangezien hij niet eerder werd toegelaten tot verblijf. In dit geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen inmenging is in het gezinsleven en geschiedt er dus ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het

EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en/of te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging lijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden akte wel degelijk een belangenafweging heeft opgenomen aangaande verzoekers gezinsleven. Hierbij wordt in de eerste plaats gesteld dat het de verzoeker en zijn gezin vrij staan om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De verzoeker weerlegt dit op geen enkele manier. Nu de verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat de vermeende inmenging in zijn gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd, is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond (RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC